**เรื่องเล่าภาษาไทยของกะเหรี่ยงโปว์ ชั้น อ1ท1**

# โรงเรียนของเรา

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้คนอาศัยอยู่ไม่มากนัก ในหมู่บ้านแห่งนี้มีโรงเรียน ซึ่งเด็กที่นี่จะชอบมาโรงเรียน และมีเด็กอยู่กลุ่มหนึ่งเป็นเพื่อนกัน พวกเขามีชื่อว่า มึงพี้ มึง ไจดี๊ โจ้ไป้ะ

อยู่มาวันหนึ่ง เด็กทั้งสามไปโรงเรียนแต่เช้า เมื่อไปถึงโรงเรียน มึงพี้พูดกับมึงไจว่า “มึงไจเธอกวาดห้องนะ ส่วนฉันจะจัดหนังสือ” แล้วมึงพี้พูดกับโจ้ไป้ะว่า “ ส่วนเธอช่วยเก็บขยะในบริเวณโรงเรียนนะ” แต่โจ้ไป้ะกลับตอบว่า “เรื่องอะไรฉันจะต้องเก็บขยะ ไม่เก็บหรอก ฉันจะไปเล่นดีกว่า” พูดจบ โจ้ไป้ะ ก็ไปเล่นกองทราย ส่วนมึงพี้และมึงไจก็ช่วยกันทำงาน สักพักหนึ่งครูประจำชั้นก็เข้าในห้องเรียน ครูเห็นมึงพี้กับมึงไจทำงานอยู่ครูจึงชมว่า “เธอสองคนขยันมากนะ แล้วโจ้ไป้ะไม่ช่วยเธอเหรอ” มึงพี้และมึงไจจึงตอบว่า “โจ้ไป้ะไม่ช่วยหรอกค่ะ เขาไปเล่นที่กองทราย”

เมื่อถึงเวลาเข้าแถวหน้าเสาธง ครูจึงได้พูดหน้าเสาธงว่า “วันนี้ครูเห็นนักเรียนมาทำความสะอาดโรงเรียน ครูดีใจมากที่เห็นนักเรียนขยัน ขอให้นักเรียนปรบมือให้กับมึงพี้และมึงไจด้วย และขอให้นักเรียนเอาเป็นแบบอย่างด้วยนะคะ” ครูพูดจบนักเรียนต่างก็ปรบมือให้กับทั้งสองคน ครูจึงมอบดินสอและสมุดให้กับมึงพี้กับมึงไจเพื่อเป็นรางวัล โจ้ไป้ะเห็นมึงพี้และมึงไจได้รับดินสอเป็นรางวัล จึงไปหาครูแล้วพูดว่า “ครูครับ มึงพี้และมึงไจได้รับดินสอและสมุด ทำไมผมไม่ได้ดินสอและสมุดด้วยครับ” ครูจึงตอบว่า “เพราะมึงพี้และมึงไจเป็นเด็กขยัน ช่วยกันทำความสะอาดโรงเรียน ส่วนเธอไม่ได้ทำคงจะให้เธอไม่ได้หรอกนะ”

โจ้ไป้ะได้ยินดังนั้น จึงคิดได้ว่า ตอนเช้าตัวเองไม่ได้ช่วยเพื่อนทำอะไรเลย จึงไม่สมควรที่จะได้รับรางวัลหลังจากวันนั้นเป็นต้นมา โจ้ไป้ะก็มาโรงเรียนแต่เช้า เพื่อมาช่วยเพื่อนๆทำความสะอาดโรงเรียน โรงเรียนแห่งนี้จึงเป็นโรงเรียนที่สะอาด ไม่มีเศษขยะให้เห็น และโจ้ไป้ะก็ได้รับรางวัลด้วยเช่นกัน

***เรื่องโดย แก้วมา (บ้านแม่ลาย)***

# ครอบครัวของโจและโก

มีครอบครัวหนึ่ง อาศัยอยู่ด้วยกัน 4 คน มีพ่อ แม่ และลูกชายอีก 2 คน พ่อเป็นคนตัวสูงและผิวคล้ำ เนื่องจากต้องทำงานกลางแดด แม่เป็นคนตัวเล็ก ผมยาว ผิวคล้ำเหมือนกัน ส่วนลูกชายสองคนอายุไล่เลี่ยงกัน คนพี่ชื่อ โจ คนน้องชื่อ โก ทั้งสองคนมีผิวคล้ำเหมือนกับพ่อและแม่ สองพี่น้องนี้มีนิสัยที่ต่างกันคือ โจ เป็นเด็กที่ค่อนข้างดื้อ ไม่เชื่อฟังพ่อและแม่ ส่วนโกนั้นเป็นเด็กที่เชื่อฟังพ่อแม่ ว่านอนสอนง่าย

วันนี้เป็นวันเสาร์เด็กๆจึงไม่ไปโรงเรียน แม่จึงพูดกับลูกว่า “วันนี้พ่อกับแม่จะไม่อยู่บ้านนะลูกๆช่วยกันทำความสะอาดบ้านด้วยนะจ๊ะ อย่ามัวแต่เล่นหรือดูทีวีจนเพลินนะ” ลูกทั้งสองก็รับคำแม่ เมื่อพ่อและแม่ไปทำนาแล้ว โจก็รีบออกจากบ้านไปเล่นกับเพื่อนๆ ไม่ช่วยน้องทำงานบ้านเลยส่วนโกนั้นล้างจาน ซักผ้า และรีดผ้าแล้วก็ไปดูโทรทัศน์

โกดูโทรทัศน์ได้ครู่เดียว โจก็กลับมาบ้านพร้อมกับเพื่อนๆ มารื้อของเล่นในบ้าน เมื่อเล่นเสร็จแล้วก็ไม่เก็บของเล่นให้เรียบร้อย โจชวนเพื่อนให้กินข้าวด้วยกันแต่เมื่อกินข้าวเสร็จก็ไม่ล้างจาน กลับพูดกับน้องว่า “โก เก็บของเล่นและล้างจานให้พี่ด้วย ห้ามบอกเรื่องนี้กับพ่อแม่นะ ถ้าโกบอกโกต้องมีเรื่องกับพี่แน่เข้าใจไหม” โกพยักหน้าด้วยความกลัวพี่

โจพูดจบก็บอกเพื่อนๆว่า “เราไปเล่นซ่อนหากันดีกว่า” ว่าแล้วโจกับเพื่อนๆก็เดินลงบันได ทันใดนั้นเองโจก็ต้องตกใจ เพราะเห็นแม่ยืนดูเขาอยู่ โจรีบถามแม่ว่า “แม่อยู่ที่นี่ได้ยังไง แม่ไปทำนาไม่ใช่หรือ” แม่จึงตอบว่า “แม่ลืมจอบไว้ที่บ้านน่ะสิ จึงกลับมาเอา ถ้าแม่ไม่ลืมจอบ แม่ก็คงไม่รู้ว่าลูกรังแกน้อง” โจหน้าถอดสีทันที เพราะกลัวถูกแม่จะลงโทษ

แม่จึงพูดกับโจว่า “โจ ไปล้างจานที่ยังไม่ได้ล้างให้เสร็จ กินแล้วทำไมไม่ล้าง ปล่อยให้น้องล้างคนเดียวได้อย่างไร” โจจึงรีบพูดกับแม่ว่า “ครับแม่” เมื่อโจ เห็นโกกำลังล้างจานอยู่ แม่จึงพูดกับโจว่า “โจขอโทษน้องเดี๋ยวนี้เลย รังแกน้องทำไม รู้ไหมโจเป็นพี่จะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับน้อง” โจจึงพูดกับน้องว่า “โก พี่ขอโทษนะ ต่อไปนี้พี่จะไม่ทำแบบนี้อีก” โกจึงตอบโจว่า “ไม่เป็นไรหรอกครับ” และแม่ก็พูดขึ้นมาว่า “ดีแล้วจ้ะลูก รู้ไหมครอบครัวที่จะมีความสุขได้ จะต้องเป็นครอบครัวที่รัก เข้าใจกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน” เด็กทั้งสองจึงรับคำแม่

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา โจก็จะช่วยโกทำงานบ้านทุกอย่างจนเสร็จ แล้วจะออกไปเล่นกับเพื่อน โจไม่เคยรังแกน้องอีกเลย พ่อกับแม่ก็มีความสุขที่เห็นลูกของตัวเองรักกันและช่วยเหลือกัน

***เรื่องโดย แก้วมา (บ้านแม่ลาย)***

# โจ้ฉี้กับมึงพู

มีครอบครัวอยู่หนึ่งครอบครัว มีสมาชิกอยู่ด้วยกันสี่คน คือ พ่อ แม่ และลูกอีกสองคน ลูกคนโตเป็นผู้ชายชื่อโจ้ฉี้ เป็นคนผิวขาวตัวสูงใหญ่ ลูกคนเล็กเป็นผู้หญิงชื่อ มึงพู มีผมยาว ผิวขาว ตัวเล็ก

วันหนึ่ง พ่อได้ถามแม่และลูกๆว่า “ตอนนี้ ฝนก็ตกแล้ว พ่อว่าพรุ่งนี้เราจะไปปลูกข้าวด้วยกันดีไหม” แม่จึงตอบว่า “ก็ดีเหมือนกัน” เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากทานข้าวเสร็จ แม่จึงเตรียมอาหารเพื่อนำไปกินที่ไร่ แล้วทั้งสี่คนก็เดินไปไร่ด้วยกัน เมื่อไปถึงก็ช่วยกันปลูกข้าวอย่างสนุกสนาน สักพักหนึ่งก็เกิดลมพายุพัดมาอย่างแรง ฝนตกหนักทำให้พื้นดินเปียกแฉะและลื่นมาก

ด้วยความที่มึงพูเป็นคนตัวเล็กไม่สามารถต้านลมพายุที่พัดมาอย่างรุนแรงได้ มึงพูจึงหกล้มทำให้กางเกงเปียกและเปื้อนโคลน เมื่อโจ้ฉี้เห็นดังนั้นก็หัวเราะ แม่จึงพูดกับโจ้ฉี้ว่า “โจ้ฉี้ น้องหกล้ม น้องเจ็บทำไมถึงหัวเราะเยาะน้องขนาดนี้” มึงพูเองก็รู้สึกโกรธโจ้ฉี้ จึงพูดว่า “ถ้าตัวเองโดน แล้วจะรู้สึก” หลังจากนั้นทั้งสี่คนก็ช่วยกันปลูกข้าวต่อ เมื่อใกล้จะเสร็จ ฝนตกหนักอีกครั้งทำให้พื้นดินยิ่งลื่นมาก มึงพูกลัวจึงเดินไปหาแม่ที่อยู่ใกล้ๆ ทันใดนั้นเองมึงพูก็หกล้มอีกครั้งและกลิ้งไปตามทางที่ลื่นแต่โชคดีที่มีตอไม้อยู่ขวางบริเวณทางที่มึงพูกลิ้งอยู่พอดี ทำให้มึงพูกลิ้งได้ไม่ไกลแต่ตัวของมึงพูเปียกและสกปรกมาก

เมื่อโจ้ฉี้เห็นดังนั้นก็หัวเราะอีกครั้ง แต่ไม่ทันระวังโจ้ฉี้จึงสะดุดท่อนไม้ ทันใดนั้นเองโจ้ฉี้ก็หกล้ม และกลิ้งลงไปเช่นเดียวกัน แต่โชคร้ายที่ไม่มีตอไม้ขวางทาง โจ้ฉี้จึงกลิ้งลงไปเรื่อยๆจนไปถึงปลักควายที่มีแต่ควายและโคลนเต็มไปหมด โจ้ฉี้ตกใจและรู้สึกเจ็บ ตัวของโจ้ฉี้ก็ยังสกปรกและเหม็นมาก โจ้ฉี้รู้สึกอายมาก

โจ้ฉี้จึงรีบขึ้นมาจากปลักด้วยตัวสั่นเทา เมื่อมึงพูเห็นดังนั้นก็หัวเราะพร้อมกับพูดว่า “เป็นยังไงล่ะ เจอกับตัวเองแบบนี้ จะหัวเราะเยาะได้อีกไหม” ว่าแล้วมึงพูก็หัวเราะอีกครั้ง ส่วนโจ้ฉี้ก็คิดในใจว่า ไม่น่าหัวเราะเยาะน้องเลย

***เรื่องโดย เมษาสินี, เดือนเพ็ญ***

# สองพี่น้องหาเขียด

มีหมู่บ้านอยู่แห่งหนึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ ล้อมรอบไปด้วยภูเขาและป่าไม้ หมู่บ้านแห่งนี้มีผู้คนอาศัยอยู่ไม่มากนักแต่ก็เป็นหมู่บ้านที่มีความอบอุ่นเพราะผู้คนในหมู่บ้านล้วนมีแต่ความจริงใจให้แก่กัน ในหมู่บ้านแห่งนี้มีพี่น้องชายหญิงคู่หนึ่ง คนพี่เป็นเด็กผู้หญิงผมยาว ผิวขาว ชื่อ แอว้พู ส่วนน้องชายชื่อ ลี้ฉี้ ซึ้งมีผิวขาวเหมือนกันพี่สาวและตัวสูง วันหนึ่งลี้ฉี้ได้ชวนแอว้พูออกไปหาเขียด ลี้ฉี้พูดกับแอว้พูว่า “พี่แอว้พู วันนี้เราไปหาเขียดกันดีไหม”แอว้พูจึงตอบว่า “ได้สิน้องลี้ฉี้” แล้วทั้งสองก็สะพายย่ามแล้วออกเดินทางไปที่นาเพื่อจะไปหาเขียด

เมื่อสองพี่น้องมาถึงที่นาก็แยกย้ายกันจับเขียดใส่ย่ามของตัวเอง ท้องนาเวลานี้ไม่มีข้าวแล้ว แต่เต็มไปด้วยน้ำและโคลนที่ขังอยู่ในนา หลังจากเกี่ยวข้าวเสร็จในขณะที่กำลังหาเขียดกันอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น ลี้ฉี้เห็นรูปู จึงคิดที่จะจับปูกลับบ้านด้วย ลี้ฉี้จึงยื่นมือเข้าไปเพื่อจะจับปูที่อยู่ในรู แต่ในทันใดนั้นเขารู้สึกเจ็บที่ปลายนิ้วอย่างมาก จึงรีบดึงมือออกมา ปรากฏว่าปลายนิ้วของเขากลับมีแต่ก้ามปูขนาดใหญ่ติดมือออกมาด้วย ลี้ฉี้จึงตะโกนบอกแอว้พูว่า “พี่ ช่วยผมด้วย ปูหนีบนิ้วผม” ลี้ฉี้พูดพร้อมกับยื่นมือข้างที่โดนก้ามปูหนีบให้แอว้พูดู

เมื่อแอว้พูเห็นดังนั้น ก็รู้สึกขำแล้วหัวเราะออกมาเสียงดัง แต่ก็รีบไปดูลี้ฉี้แล้วช่วยเอาก้ามปูที่หนีบนิ้วของลี้ฉี้ออกมาและถามของลี้ฉี้ว่า “ เจ็บมากหรือเปล่า” ลี้ฉี้จึงตอบแอว้พูว่า “เจ็บสิ แต่เจ็บไม่มากหรอก” พอเอาก้ามปูออกจากนิ้วกลี้ฉี้ได้แล้ว ทั้งสองก็ช่วยกันขุดดินเพื่อหาปู ทั้งคู่ขุดดินไปเรื่อยๆ ก็ไม่เจอปูสักที แต่ทั้งคู่ก็ไม่ละความพยายาม ตั้งหน้าตั้งตาขุดดินไปเรื่อยๆ ทันใดนั้นทั้งคู่เห็นอะไรบางอย่างตัวใหญ่ๆ กำลังขยับตัวไปมา เมื่อเข้าไปดูให้ดีๆทั้งสองก็เห็นทั้งปูตัวใหญ่และลูกปูมากมาย ทั้งสองจึงรีบจับปูใส่กระเป๋าอย่างดีใจ

***เรื่องโดย เมษาสินี แก้วกุนา***

# สองพี่น้องกับงู

ณ หมู่บ้านที่ไม่เจริญมากนักแห่งหนึ่งในชนบท ถนนของหมู่บ้านเป็นถนนลูกรัง เวลาฝนตกถนนจะเป็นโคลนและ มีน้ำขังเป็นหลุมเป็นบ่อ แต่ผู้คนก็มีความสุขกับชีวิตที่เรียบง่าย เช่น ครอบครัวของน่างชวี

น่างชวีเป็นเด็กตัวเล็กๆ ผิวคล้ำ มีพี่สาวหนึ่งคนชื่อ น่างไท ซึ่งเป็นเด็กตัวโต ขายาว ใจดี สองพี่น้องรักกันมาก เวลาไปไหนมาไหนก็จะไปด้วยกันตลอด วันหนึ่งในช่วงฤดูฝน อากาศแจ่มใสแดดสีทองออกยามเช้า นกพากันส่งเสียงร้องจิ้บๆ และบินออกจากรัง สองพี่น้องชวนกันออกไปหาหน่อไม้ หลังจากที่ออกไปไหนไม่ได้หลายวัน เพราะฝนตกตลอด ทั้งสองคนเอากระบุงและเสียมเล็กๆไปด้วยคนละอัน แล้วพากันเดินเข้าป่า เนื่องจากสองคนชอบกินหน่อไม้มาก จึงตั้งใจว่าจะหาหน่อไม้ให้ได้เยอะๆ

เมื่อไปถึงกอไผ่ทั้งสองคนก็เริ่มขุดหาหน่อไม้ บังเอิญน่างชวีเหลือบไปเห็นกบตัวใหญ่ตัวหนึ่ง ซึ่งซ่อนตัวอยู่ใต้กอไผ่ น่างชวีจึงคิดว่าจะจับกบไปให้แม่ตำน้ำพริกกิน คิดได้ดังนั้นจึงเอื้อมมือไปเพื่อจะจับกบ แต่กบรู้ตัวจึงกระโดดหนี น่างชวีจึงรีบตะโกนบอกพี่สาวว่า “พี่น่างไท ช่วยจับกบหน่อย” สองพี่น้องจึงไล่จับกบกัน แต่เมื่อกบหนีเข้าไปในพงหญ้า น่างไทจึงบอกน่างชวีว่า “น่างชวี ไปขุดหน่อไม้ต่อดีกว่ากบมันหนีไปแล้ว” แต่น่างชวีก็ไม่ฟังพยายามแหวกพงหญ้าเพื่อหากบต่อ แต่พงหญ้าทั้งรกทั้งสูง ทำให้น่างชวีหากบไม่เจอ ทันใดนั้นน่างชวีก็แหวกหญ้าไปเจองูเห่ากำลังแผ่แม่เบี้ยอย่างน่ากลัว น่างชวีตกใจล้มลงหงายหลังและก่อนที่น่างชวีจะคิดอะไรได้ น่างไทฉุดน่างชวีและดึงแขนเพื่อให้วิ่งหนี

เมื่อทั้งสองคนวิ่งไปได้สักพัก จนแน่ใจว่าปลอดภัยแล้ว จึงนั่งลงพร้อมกับหอบ แฮ่กๆๆๆ ด้วยความเหนื่อย น่างไทจึงพูดกับน่างชวีว่า “เห็นไหมพี่เตือนแล้วก็ไม่เชื่อ ได้หน่อไม้มานิดเดียวเอง แล้วยังเกือบจะถูกงูกัดอีกด้วย” น่างชวีจึงพูดกับน่างไทด้วยความเสียใจว่า “หนูขอโทษค่ะ ต่อไปหนูจะเชื่อฟังพี่และจะระมัดระวังให้มากกว่านี้” น่างไทจึงพูดกับน่างชวีว่า “ไม่เป็นไรหรอก กลับบ้านเถอะ พี่เหนื่อยแล้ว” ทั้งสองคนจึงเดินกลับบ้าน และคิดว่า โชคดีแล้วที่ไม่ถูกงูกัดถึงแม้ว่าจะได้หน่อไม้มานิดเดียวก็ตามแต่ยังดีกว่าที่จะต้องเจ็บตัวไปหลายวัน

***เรื่องโดย ชาลินี บุญมา***

# บ้านแสนสุข

มีหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่ง ซึ่งอยู่ไกลออกจากตัวเมืองมาก มีผู้คนอาศัยอยู่ไม่กี่หลังคาเรือน และห่างออกไปจากหมู่บ้านนี้ประมาณ 2 กิโลเมตร มีครอบครัวหนึ่ง มีพ่อ แม่ และลูกชาย 1 คน อาศัยอยู่ในบ้านไม้หลังเล็ก ๆ พ่อกับแม่อยู่ในวัยกลางคน ส่วนลูกชายชื่อ โนะแซ๊ เป็นเด็กผิวขาว

ทั้งสามคนอาศัยกันตามลำพัง และไม่ได้ไม่ได้เข้าไปสุงสิงกับผู้คนในหมู่บ้านสักเท่าไร นานๆที จึงจะเข้าไปในหมู่บ้านสักครั้งหนึ่ง ครอบครัวนี้อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข พ่อกับแม่ก็ไม่เคยทะเลาะกันเลย วันหนึ่งฝนตกลงมาอย่างหนัก ลมพัดอย่างแรง ทำให้บ้านทั้งหลังสั่นโยกไปมาจนน่ากลัว พ่อจึงพูดว่า “แม่ พ่อว่ารีบพาลูกไปหลบข้างนอกดีกว่า ลมแรงมากเลย อยู่ในบ้านคงไม่ปลอดภัยแน่ๆ” ว่าแล้วทั้งสามคนก็รีบพากันออกจากบ้านไปหลบอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่

ในขณะที่หลบฝนอยู่นั้นเอง พวกเขาก็เห็นหลังคาบ้านเริ่มพังลง บางส่วนก็ปลิวหายไป เพราะแรงลม แม่จึงพูดขึ้นว่า “เราจะทำยังไงกันดี หลังคาบ้านของเราพังหมดแล้ว เราจะอยู่ได้ยังไง” โนะแซ๊ได้ยินแม่พูดดังนั้นก็สงสารแม่มากแต่ก็ไม่รู้ว่าจะช่วยพ่อกับแม่ยังไง โนะแซ๊ถอนหายใจแล้วมองขึ้นไปบนต้นไม้ใหญ่ และเห็นอะไรบางอย่างเป็นสีดำๆอยู่บนต้นไม้กำลังขยับไปมา

โนะแซ๊ไม่รู้ว่ามันคืออะไรจึงชี้ให้พ่อกับแม่ดู พ่อกับแม่มองขึ้นไปบนต้นไม้ก็ตะโกนเสียงดังด้วยด้วยความดีใจ พร้อมกับบอกกับลูกว่า “เราจะได้บ้านใหม่แล้ว ตัวสีดำๆที่เห็นนั้นเขาเรียกว่า ตัวนิ่มเกล็ดของมันแพงมากๆ” นับแต่วันนั้น ทั้งสามคนนั้นก็ได้สร้างบ้านใหม่ซึ่งใหญ่และแข็งแรงกว่าหลังเดิมอีก

***เรื่องโดย เมษาสินี แก้วกุนา***

# เสียงแห่งความสุข

มีชายชราคนหนึ่ง เป็นคนที่ไม่ค่อยมีความสุข ซึ่งตัวเองก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร แต่ว่าชายคนนี้มีพรสวรรค์อย่างหนึ่งคือเป็นคนที่ฟังเสียงร้องต่างๆเก่งมาก ทั้งเสียงนก เสียงลมพัด ถึงแม้ว่าจะไม่เห็นที่มาของเสียงแต่เขาก็ฟังออกว่าเป็นเสียงอะไร “โต้แต่ โต้แต่” ชายชราคนนี้รู้ทันทีว่าเป็นเสียงร้องของตุ๊กแก “อ้ะ อ้ะ อ้ะ” เสียงร้องของกานั่นเอง

วันหนึ่ง ชายชราสะพายย่าม เคี้ยวหมากจนปากแดงและได้เริ่มออกเดินทางไปเพื่อไปตามหาความสุขใจ จนไปถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เขาเห็นคนในหมู่บ้านมีความสุข หัวเราะเสียงดังอย่างร่าเริง ทุกคนมีแต่ความรักให้กันและกัน เขาถามตัวเองว่า เขาจะต้องทำอย่างไรจึงจะมีความสุขเหมือนกับที่คนในหมู่บ้านนี้มี

ตกเวลากลางคืนความมืดเริ่มคืบคลานเข้ามา ชายชราซึ่งนอนอยู่ใต้ต้นไม้ ก็ได้ยินเสียงอย่างหนึ่ง เขาจึงลืมตาพร้อมกับตั้งใจฟัง ว่าเป็นเสียงอะไร เสียงอย่างนี้เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน คิดดังนั้นชายชราก็เริ่มเดินตามหาเสียงนั้น เขามองเห็นบ้านเล็กๆหลังหนึ่ง ก็รีบเดินเข้าไปดู แล้วเขาก็เห็นสิ่งที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน เสียงที่เขาได้ยินนั้นคือ เสียงของคนมากมายกำลังนมัสการพระเจ้า เมื่อเขาได้ฟังเพลงนมัสการก็รู้สึกสงบและอิ่มเอมใจ ทำให้เขามีความสุข ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขาก็มีความสุขตลอดเวลา

***เรื่องโดย สอนชัย จองผอ***

# มึงยา มึงดากับเห็ด

มีหมู่บ้านเล็กๆอยู่แห่งหนึ่ง มีบ้านอยู่เจ็ดหลัง รอบๆหมู่บ้านคือป่าร่มรื่นเขียวขจี ในหมู่บ้านนี้มีเด็กผู้หญิงสองคน คนหนึ่งชื่อ มึงดา เป็นเด็กอ้วนท้วม เตี้ย ผิวขาว อีกคนหนึ่งชื่อ มึงยา เป็นเด็กที่ตัวสูง ผอม ผิวดำ

วันหนึ่งของฤดูฝน เด็กทั้งสองคนชวนกันไปหาเห็ดในป่า ขณะที่เดินไปอยู่นั้น ฝนก็ตกลงมาปรอย ๆ ทั้งสองคนได้แยกย้ายกันหาเห็ด มึงดาขึ้นไปหาเห็ดบนเนินได้เห็ดมากมายจนเต็มกระบุง

มึงดาจึงตะโกนเรียกมึงยาว่า “มึงยา เธออยู่ที่ไหน ได้เห็ดมาเยอะหรือยัง ฉันเก็บเห็ดได้เต็มกระบุงแล้วนะ” มึงดาเรียกพร้อมกับเดินไปด้วย โดยไม่ทันระวัง มึงดาหกล้มเพราะพื้นดินลื่นมาก เห็ดของมึงดาตกกระจายเกลื่อนกลาดเละเทะไปหมด จึงทำให้มึงดาร้องไห้

เมื่อมึงยามาเห็นจึงรีบไปประคองมึงดาพร้อมกับถามว่า “มึงดา เธอเจ็บตรงไหนบ้าง แล้วเธอทำยังไงถึงหกล้ม” มึงดาจึงเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้มึงยาฟัง

เมื่อมึงยาได้ฟังดังนั้นก็สงสารเพื่อนมากจึงพูดว่า “ไม่เป็นไรหรอกนะ ฉันก็ได้เห็ดเต็มกระบุงเหมือนกัน เดี๋ยวฉันจะแบ่งให้เธอนะ”

มึงยาแบ่งเห็ดให้กับเพื่อน แล้วทั้งสองคนก็เดินกลับบ้าน เมื่อกลับถึงบ้านแม่ของมึงดาเห็นมึงดาสกปรกเต็มไปด้วยโคลนจึงถามว่า “ลูกไปทำอะไรมา ทำไมตัวสกปรกแบบนี้” มึงดาจึงเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้แม่ฟัง

แม่บอกมึงดาด้วยความเป็นห่วงว่า “ต่อไปลูกจะต้องระมัดระวังตัวให้มากกว่านี้นะ ” แล้วทั้งสองคนแม่ลูกก็ช่วยกันแกงเห็ด เย็นวันนั้นสองคนแม่ลูกก็กินแกงเห็ดกันอย่างเอร็ดอร่อย

***เรื่องโดย เดือนเพ็ญ ปู่หล้า***

# เรื่องของเด็กซน

ฤดูฝนเป็นฤดูที่เด็กๆชอบมากเพราะเด็กๆจะได้เล่นน้ำฝน แต่พ่อแม่ของเด็กๆมักจะห้ามไม่ให้เด็กๆเล่นเพราะน้ำฝนจะทำให้เด็กๆไม่สบาย ในวันนี้ฝนตกปรอยๆ มีเด็กผู้ชายสองคนเป็นเพื่อนรักกัน คือโจ้เบ้าและโจ้ไย้ โจ้เบ้าเด็กผู้ชายตัวสูง โจ้ไย้เด้กผู้ชายตัวเตี้ย อ้วน กลม และทั้งสองชอบไปเที่ยวด้วยกันเป็นประจำ

โจ้เบ้าชวนโจ้ไย้ว่า “วันนี้เราไปหาเขียดหาปูกันไหม” เมื่อโจ้ไย้ตอบตกลง เด็กทั้งสองคนก็ไปสะพายย่ามคนละใบเพื่อไปหาเขียดและปู ทั้งสองคนเดินไปเรื่อยๆเพื่อหาเขียดและปู เดินไปได้สักครู่ทั้งสองคนก็เห็นควายฝูงหนึ่งกำลังกินหญ้า โจ้เบ้าอยากเล่นกับควายเลยชวนโจ้ไย้ว่า “เราไปจับหางควายเล่นไหม” แต่โจ้ไย้ตอบโจ้เบ้าว่า “ไม่เอาเดี๋ยวมันจะขวิดเอา ฉันกลัว” เมื่อโจ้ไย้ไม่เล่นด้วย โจ้เบ้าจึงไปจับหางควายคนเดียว แล้วโจ้เบ้าก็เดินเข้าไปจับหางควาย ควายรู้สึกตัว มันโกรธมากจึงไล่ขวิดทั้งโจ้เบ้าและโจ้ไย้ เด็กทั้งสองคนวิ่งหน้าตาตื่นด้วยความกลัว

ขณะนั้นเองฝนก็ตกลงมาพอดี ทั้งสองคนลื่นและล้มลุกคลุกคลาน ทันใดนั้นเองทั้งสองคนก็เห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง จึงรีบปีนขึ้นไปบนต้นไม้ ควายที่ไล่ขวิดตามมาถึงได้แต่มองดูทั้งสองคนที่อยู่บนต้นไม้ เมื่อมันทำอะไรไม่ได้มันจึงเดินจากไป เมื่อทั้งสองคนเห็นควายเดินจากไปแล้ว จึงรีบลงจากต้นไม้เพื่อกลับบ้านทันที นอกจากจะเหนื่อยและสกปรกไปทั้งตัวแล้ว ทั้งคู่ยังอดกินปูและเขียดด้วย

***เรื่องโดย แก้วมา (บ้านแม่ลาย)***

# เด็กสองคน

มีเด็กผู้ชายอายุ 7 ขวบสองคน ทั้งสองคนเป็นเพื่อนที่รักกันมาก คนหนึ่งชื่อ โจ้บอง เป็นคนผิวคล้ำ หน้าตาดี ส่วนอีกคนหนึ่งชื่อ ไป๊ะทู ทั้งสองคนมีรูปร่างเหมือนๆกันและทั้งคู่จะเป็นเงาติดตามตัวกันและกันเสมอ วันเสาร์วันหนึ่ง เด็กๆไม่ได้ไปโรงเรียน โจ้บองกับไป๊ะทูชวนกันไปยิงนกในป่าด้วยกัน เมื่อเข้าไปในป่าทั้งคู่ได้มองหานกไปเรื่อยๆ จนไปเจอต้นไม้ต้นหนึ่ง มีผลสุกเต็มต้น ไป๊ะทูจึงถามโจ้บองว่า “ลูกพีงแซใช่ไหม” โจ้บองจึงตอบว่า “ใช่แล้ว นี่เป็นลูกพีงแซ”

โจ้บองจึงบอกไป๊ะทูว่า “ไป๊ะทู เธอรออยู่ใต้ต้นไม้นะ ส่วนฉันจะปีนขึ้นไปเอาลูกพีงแซ แล้วฉันจะโยนลงมาให้เธอ” ขณะที่ไป๊ะทูอยู่ใต้ต้นพีงแซก็เห็นนกตัวหนึ่ง จึงยิงนกตัวนั้นตกลงมา ส่วนโจ้บองเมื่อปีนขึ้นไปบนต้นพีงแซในระดับสูงไม่มากนัก ก็เห็นกิ่งไม้แห้งจึงเอื้อมมือไปเพื่อจะหักกิ่งไม้ แต่มือไปถูกแมลง ด้วยความตกใจจึงรีบปล่อยสะบัดมือทันที ทำให้โจ้บองตกลงบนพื้น

ไป๊ะทูจึงรีบเข้าไปประคองแล้วถามว่า “เจ็บมากไหมเดินไหวหรือเปล่า” โจ้บองจึงตอบว่า “เจ็บก้นและขานิดหน่อย แต่ยังเดินไหวอยู่” แล้วทั้งสองคนก็ชวนกันเดินกลับบ้าน ขณะที่เดินไป๊ะทูเห็นโจ้บองเดินโขยก เขยก จึงอาสาแบกโจ้บอง เมื่อถึงบ้านขณะที่ไป๊ะทูกำลังจะขึ้นบันได ขาของไป๊ะทูสะดุดก้อนหิน ทั้งสองคนจึงหกล้มไปคนละทิศคนละทาง แล้วทั้งสองก็มองหน้ากันพร้อมกับหัวเราะ ก๊าก ก๊าก ก๊าก อย่างเสียงดัง

***เรื่องโดย เดือนเพ็ญ ปู่หล้า***

# โจ้ซ๊า เปลี่ยนไป

มีหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่ง ในชนบทผู้คนที่นี่อาศัยอยู่กันด้วยความรักและสามัคคี อาชีพหลักของคนที่นี่คือการทำไร่ทำนา แต่ก็มีบางคนก็ทำสวนผักควบคู่กันไปด้วย ครอบครัวของโจ้ซ๊า มีกันอยู่ 3 คน คือ พ่อ แม่ และโจ้ซ๊า พ่อและแม่มีที่อายุไล่เลี่ยกัน พ่อเป็นคนแข็งแรง ขยันทำงาน แม่เป็นคนบอบบาง อ่อนโยนและใจดี โจ้ซ๊าเป็นคนตัวใหญ่ ผิวขาว ไม่ชอบอยู่กลางแดด โดยเฉพาะเมื่อต้องปลูกข้าวในนา ครอบครัวของโจ้ซ๊าจะทำนาอย่างเดียว พ่อกับแม่มีที่นาผืนใหญ่ แต่โจ้ซ๊ากลับเกลียดการปลูกข้าวที่สุดเพราะเขาคิดว่านาสกปรกมีแต่โคลนเต็มไปหมด พอถึงหน้านาชาวบ้านทุกคนจะช่วยกันอย่างขยันขันแข็ง ทุกๆ ปีโจ้ซ๊าจะไม่เคยมาช่วยพ่อแม่ปลูกข้าวเลย

วันนี้พ่อแม่ของโจ้ซ๊าจะปลูกข้าว มีชาวบ้านมาช่วยกันหลายคนและโจ้ซ๊า ได้ยินเสียงชาวบ้านที่มาช่วยปลูกข้าวคุยหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน ทำให้โจ้ซ๊าลงมาดูว่าชาวบ้านทำอะไรกัน โจ้ซ๊ารู้สึกแปลกใจและสงสัยว่า ทำไมสกปรกขนาดนั้นผู้คนยังยิ้มและพูดคุยหยอกล้อกันได้ โจ้ซ๊าสวมรองเท้าบู๊ตยืนอยู่ที่คันนามองดูชาวบ้านที่กำลังปลูกข้าวกันอยู่ โจ้ซ๊ายืนดูอยู่ครู่ใหญ่ก็เห็นชาวบ้านบางคนช่วยกันจับปลาไหล เพราะเมื่อรถไถกำลังแล่นเพื่อไถนา ปลาไหลที่อยู่ในนาจะผุดขึ้นมาบนผิวโคลนให้พ้นจากการไถ โจ้ซ๊ารู้สึกสนใจจึงถอดรองเท้าและลงไปในนา โจ้ซ๊าไปช่วยชาวบ้านจับปลาไหล แล้วโจ้ซ๊าก็จับปลาไหลตัวแรกได้

โจ้ซ๊ารู้สึกเพลิดเพลินกับการจับปลาไหล จนลืมความสกปรกไปชั่วขณะ ทันใดนั้นเองโจ้ซ๊าเหลือบไปเห็นตัวอะไรบางอย่างคล้ายๆปลาไหลตัวใหญ่ แต่โจ้ซ๊าดูไม่ค่อยออกเพราะในนามีแต่โคลน โจ้ซ๊าจึงรีบเอื้อมมือลงไปจับอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นเองโจ้ซ๊าส่งเสียงร้องดังลั่นและรีบชักมือขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะที่โจ้ซ๊าจับอยู่นั้นคืองูไม่ใช่ปลาไหล โจ้ซ๊ามองดูมือตัวเองเห็นเลือดออกซิบๆ โจ้ซ๊าคิดในใจว่าตัวเองต้องตายแน่ๆจึงร้องไห้โฮ

พ่อกับแม่พร้อมกับคนอื่นๆรีบวิ่งเข้ามาดูโจ้ซ๊าและพากันหัวเราะอย่างขบขัน โจ้ซ๊าคิดในใจว่าตัวเองถูกงูกัดทำไมทุกคนยังหัวเราะกันได้ แม่จึงพูดว่า “ งูที่กัดลูกไม่มีพิษหรอกนะ เป็นงูในนาทั่วไป ต่อไปจะจับปลาไหลก็ระวังนะ แม่จะทำแผลให้จ้ะ” โจ้ซ๊าจึงเดินตามแม่ไปเพื่อทำแผล โจ้ซ๊ารู้สึกโล่งใจที่รู้ว่างูไม่มีพิษและเข้าใจว่าการปลูกข้าวสนุกอย่างนี้นี่เอง โจ้ซ๊าตั้งใจว่าตั้งแต่นี้ต่อไปจะช่วยพ่อกับแม่ปลูกข้าวทุกปี

***เรื่องโดย ชาลินี บุญมา***

# กางเกงตัวใหม่ของแด้พู

หลังจากที่ปลูกข้าวแล้ว หมู่บ้านกะเหรี่ยงในชนบทจะคึกคักเป็นพิเศษ เพราะเป็นช่วงจัดประเพณีปีใหม่เด็กๆในหมู่บ้านต่างรู้สึกตื่นเต้นมาก แด้พูก็เป็นเด็กอีกคนหนึ่งที่เฝ้ารอคอยวันปีใหม่ที่จะมาถึงเร็ว ๆ นี้ แด้พู เป็นเด็กผู้ชายตัวเล็ก ผิวคล้ำ อาศัยอยู่กับพ่อและแม่ในบ้านเล็กๆ แม่ของแด้พูซื้อกางเกงตัวใหม่ให้แด้พู แต่แด้พูยังไม่อยากใส่เพราะแด้พูตั้งใจไว้ว่า จะใส่กางเกงตัวใหม่ในวันขึ้นปีใหม่ปีนี้

วันที่แด้พูรอคอยก็มาถึง คืนนั้นแด้พูตื่นเต้นมากจนนอนไม่หลับ แด้พูคิดในใจว่าถ้าได้ใส่กางเกงตัวใหม่ ตัวเองจะต้องหล่อกว่าเพื่อนๆแน่นอน ในที่สุดแด้พูก็เคลิ้มหลับไป ในกระทั่งรุ่งเช้า แด้พูตกใจตื่นเพราะได้ยินเสียงหมูร้องเพราะพ่อของแด้พูกำลังจะเชือดหมูทำเป็นอาหาร แด้พูจึงรีบตื่นขึ้นมาล้างหน้าแปรงฟัน แล้วใส่กางเกงตัวใหม่ออกจากบ้าน แด้พูไม่ลืมที่จะหยิบข้าวต้มมัดที่แม่ทำไปด้วย แด้พูไปหาเพื่อนๆ และเพื่อนๆทักแด้พูว่า “กางเกงตัวใหม่สวยจังเลย” แด้พูยิ้มหน้าบาน แล้วตอบเพื่อนๆว่า “แม่เราซื้อมาจากในเมืองเชียวนะ” ทั้งหมดชวนกันไปเที่ยวบ้านอื่นๆในหมู่บ้านเสียงกลอง เสียงฆ้องดังมาเป็นระยะๆทั่วบริเวณนั้น

ตอนบ่ายเด็กๆชวนกันไปร่วมวงตีกลอง ตีฆ้องกับผู้ใหญ่ ขณะนั้นเองแด้พูเหลือบไปเห็นหมาตัวหนึ่ง กำลังนอนหลับอย่างสบาย ด้วยความคึกคะนองแดพูจึงย่องเข้าไปจับหางหมา ทำให้หมาไล่กัดแด้พู แด้พูวิ่งหนีด้วยความตกใจ คนอื่นๆต่างช่วยกันไล่ตีหมาให้หนีไป แต่แด้พูก็ถูกหมาไล่งับกางเกงเป็นรูขนาดใหญ่ที่ก้นและก้นของแด้พูโผล่ออกมา แด้พูร้องไห้ด้วยความอายและกลัวแม่จะดุ แก้พูรู้สึกเสียดายกางเกงตัวใหม่ที่แม่ซื้อให้ เมื่อแด้พูกลับถึงบ้าน แม่จึงถามแด้พูว่าเกิดอะไรขึ้น แด้พูเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้แม่ฟัง แม่โกรธมากและพูดกับแด้พูว่า “ถ้าลูกซนแบบนี้อีก แม่จะไม่ซื้ออะไรให้ลูกอีกเลย” แด้พูก้มหน้าอย่างสำนึกผิดแล้วบอกกับแม่ว่า “แม่ครับผมขอโทษ ต่อไปนี้ ผมจะไม่เล่นซนอีกแล้วครับแม่” หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา แด้พูก็ไม่แหย่สัตว์เล่นอีกเลย

***เรื่องโดย ชาลินี บุญมา แก้วมา (บ้านแม่ลาย)***

# วันแม่

ป้อง เป็นเด็กผู้ชายตัวสูง ผิวดำมาก ป้องเป็นเด็กขี้เกียจและไม่เชื่อฟังแม่ ไม่ช่วยแม่ทำงานอะไรเลย แต่ละวันชอบไปเที่ยวกับเพื่อน เขาอาศัยอยู่กับแม่ 2 คน เพราะพ่อของป้องได้เสียชีวิตตั้งแต่ป้องยังเล็กอยู่ แม่ของป้องเป็นคนตัวเล็ก ผิวดำ ผมหยิกๆและมีอาชีพทำไร่

วันหนึ่งแม่ของป้องไม่สบาย จึงพูดกับป้องว่า “ลูกป้อง วันนี้แม่รู้สึกไม่ค่อยสบายเลย แม่ปวดหลังและเจ็บคอมาก ลูกช่วยไปถางหญ้าในไร่ให้แม่หน่อยนะ” ป้องไม่อยากไป เพราะไม่เคยไปช่วยแม่ทำงานในไร่ แต่เมื่อเห็นแม่ไม่สบายจึงรับปากแม่ว่าจะไป เมื่อไปถึงไร่ ป้องก็ถางหญ้าในไร่ สักพักหนึ่งฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก ป้องจึงรีบวิ่งไปที่กระท่อมเพื่อไปหลบฝน ในขณะที่วิ่งอยู่นั้นป้องก็ลื่นล้มลงไป ตัวของป้องล้มลงทับต้นหญ้าที่มีหนามเพราะพื้นดินเปียกและแฉะมาก ป้องรู้สึกเจ็บปวดมากเพราะหนามได้ทิ้มเข้าที่ตัวของป้อง

ป้องเอาหนามออกจากลำตัว แล้วสำนึกในความรักของแม่ที่มีต่อเขาเพราะป้องมาทำงานในไร่วันเดียว เหมือนกับว่ามาทำงานเป็นปี จะต้องตากแดดตากฝน ไม่สุขสบายเลยแต่แม่ของป้องมาทำงานคนเดียวทุกวัน บางวันแดดก็ร้อนมาก เมื่อฝนตกฝนก็ตกหนักมาก ป้องเสียใจมากเมื่อคิดถึงแม่ เพราะป้องไม่เคยช่วยแม่ทำงานเลย เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้ว ป้องเดินทางกลับบ้านด้วยน้ำตาที่ไหลออกมา ป้องตั้งใจจะกลับไปขอโทษแม่ที่ตลอดเวลาไม่เคยช่วยแม่ทำงานเลยและไม่เชื่อฟังแม่ด้วย

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ป้องเข้าไปกอดแม่พร้อมกับพูดว่า “แม่ ป้องขอโทษที่ไม่เคยเชื่อฟังและทำงานช่วยแม่เลย ทั้งๆที่แม่ทำงานหนักทุกวันแต่ลูกมัวแต่เล่น ไม่เคยสนใจแม่เลย” แม่ลูบหัวเก่งด้วยน้ำตาแห่งความปลาบปลื้มใจแล้วจึงพูดกับลูกว่า “ไม่เป็นไรหรอกลูกแค่ลูกสำนึกได้แม่ก็ดีใจแล้ว” ป้องจึงพูดกับแม่ว่า “ต่อไปนี้ ป้องจะช่วยแม่ทำงานทุกอย่างเลยและจะเชื่อฟังแม่ด้วย” ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ป้องก็เปลี่ยนเป็นคนละคน ป้องช่วยแม่ทำงานทุกวันและทั้งสองแม่ลูกมีก็ความสุขมาก

***เรื่องโดย น.ส.อุษณีย์ ศักดิ์พยุงไพร***

# คนขี้เกียจ

มีเด็กผู้ชายอยู่ 2 คนเป็นเพื่อนรักกัน คนหนึ่งชื่อ โจ้ไคะ เป็นคนผอม สูง ขยัน ชอบช่วยเหลือคนอื่น ตรงข้ามกับโจ ซึ่งเป็นคนตัวเตี้ย กลม ตุ้ยนุ้ย ตะกละ และชอบเอาเปรียบคนอื่น ถึงนิสัยจะแตกต่างกัน ทั้งสองก็เป็นเพื่อนกันได้ มีอยู่วันหนึ่ง ครูได้แจกเมล็ดข้าวโพดคนละหนึ่งกำมือและบอกให้ทุกคนเอาเมล็ดข้าวโพดไปปลูกที่บ้าน ระหว่างทางกลับบ้าน โจได้เอาเมล็ดข้าวโพดขว้างทิ้ง โจ้ไคะเห็นดังนั้นจึงพูดว่า “โจทำไมเธอทิ้งเมล็ดข้าวโพด” โจตอบว่า “โอ๊ย ฉันไม่สนใจปลูกมันหรอกถึงเวลาฉันก็หามาส่งครูได้”

วันรุ่งขึ้น โจ้ไคะก็เอาเมล็ดข้าวโพดไปปลูก หมั่นรดน้ำพรวนดิน ส่วนโจวันๆ ไม่ทำอะไรเอาแต่ไปยิงนกตกปลา เวลาผ่านไปข้าวโพดของโจ้ไคะ เจริญงอกงามและเติบโตพอที่จะเอาไปส่งครูได้ ถึงเวลาเอาข้าว โพดไปส่งครู โจ้ไคะจึงไปเก็บข้าวโพด ข้าวโพดของโจ้ไคะฝักใหญ่มากเพราะโจ้ไคะดูแลมันดี ทางด้านโจเมื่อไม่มีข้าวโพดไปส่งครู ทำให้โจคิดมากเพราะไม่รู้จะเอาอะไรไปส่งครู โจนึกได้ว่าเคยผ่านไปเห็นข้าวโพดของโจ้ไคะ โจเลยตัดสินใจไปขโมยข้าวโพดของโจ้ไคะ ไปถึงไร่ข้าวโพด โจมองเห็นว่าปลอดคน โจจึงเก็บเอาฝักข้าวโพดของโจ้ไคะ

แต่บังเอิญโจ้ไคะกลับมาที่ไร่ข้าวโพดก็เห็นว่ามีคนมาขโมยข้าวโพด โจ้ไคะจึงตะโกนว่า “ใครมาขโมยข้าวโพดของฉัน” โจได้ยินดังนั้น เขาตกใจมากพร้อมกับวิ่งหนีด้วยความตกใจ ด้วยความรีบร้อนโจพลาดไปเหยียบเปลือกข้าวโพดที่โจ้ไคะได้แกะทิ้งไว้ ทำให้โจล้มขาแพลง ลุกไม่ไหว โจเจ็บขามาก

ขณะนั้นเองโจ้ไคะก็วิ่งมาถึงที่โจล้มพอดี จึงรีบประคองโจและถามด้วยความเป็นห่วงว่า “โจ เธอเจ็บมากไหม แล้วเธอมาทำอะไรที่นี่” โจตอบด้วยความละอายใจว่า “โจ้ไคะ ฉันขอโทษ ฉันมาขโมยข้าวโพดของนายเพราะฉันไม่มีข้าวโพดที่จะไปส่งครู ฉันสำนึกผิดแล้ว พรุ่งนี้ฉันจะไปสารภาพกับครูเอง”

โจ้ไคะดีใจมากที่เพื่อนสำนึกได้จึงบอกกับโจว่า “ไม่เป็นไรหรอกโจ ต่อไปถ้าเธออยากกิน เธอมาขอฉันดีๆก็ได้ แต่ไม่ต้องมาขโมยเพราะการขโมยของของผู้อื่นมันไม่ดี ฉันดีใจที่เธอสำนึกได้” โจ้ไคะประคองโจ

กลับบ้าน หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาโจไม่เคยไปขโมยของของผู้อื่นเลยและกลับตัวเป็นคนขยัน ตั้งใจทำงาน

**เรื่องโดย ชาลินี แก้วมา**

# แตงไทยของมึงไป้ะ

มีเด็กผู้หญิงอยู่คนหนึ่งมีชื่อว่ามึงไป้ะ เป็นเด็กผู้หญิงผิวขาว ผมยาว ตัวเล็ก อาศัยอยู่กับยายสองคนในหมู่บ้านเล็กๆแห่งหนึ่ง ยายของมึงไป้ะแก่มากแล้ว ทำงานไม่ค่อยไหว วันนี้ยายของมึงไป้ะตั้งใจว่าจะเอาเมล็ดแตงไทยไปปลูกที่สวนหลังบ้าน มึงไป้ะจึงอาสาให้ยายว่า “ยาย ไม่ต้องไปก็ได้เดี๋ยวหลานไปปลูกแตงไทยคนเดียวก็ได้” พูดจบก็เดินออกจากบ้านเพื่อไปที่สวน พอไปถึงก็ลงมือปลูกแตงไทอย่างตั้งใจเพื่อหวังว่าถ้าแตงไทออกผลจะเก็บไปขาย

เวลาผ่านไป 1 เดือน แตงไทที่ปลูกเอาไว้ก็ได้ออกดอกออกผลมากมายเต็มไปหมด แล้วเย็นวันหนึ่งได้มีเด็กผู้ชายคนหนึ่งเขามีชื่อว่าเท่อไกแน่ เขาเป็นเด็กผู้ชายตัวเล็ก ผิวดำ และมีนิสัยเกเร ชอบรังแกคนที่อ่อนแอกว่าตัวเอง เท่อไกแน่เห็นแตงไทยที่มึงไป้ะปลูกเอาไว้ ออกผลโตน่ากินมาก เท่อไกแน่มองซ้ายมองขวาไม่เห็นมีใครก็แอบไปเด็ดแตงไทยมากิน เมื่อกินเสร็จก็เดินกลับบ้าน

เช้าวันต่อมามึงไป้ะได้มาดูลูกแตงไทที่สวน แล้วก็ต้องตกใจเมื่อเห็นว่า แตงไทที่ตนเองได้ปลูกไว้มีคนแอบขโมยกิน แต่มึงไป้ะก็คิดในใจว่า “ไม่เป็นไรหรอก แค่ลูกสองลูกเอง” หลังจากนั้นมึงไป้ะก็เดินกลับบ้าน แต่หลังจากมึงไป้ะกลับไปแล้วนั้น เท่อไกแน่ก็ได้เดินมาที่สวนของมึงไป้ะอีกครั้ง แล้วก็ขโมยกินแตงไทของมึงไป้ะอีกครั้ง

เท่อไกแน่ทำอย่างนี้อยู่สองสามครั้ง และครั้งนี้ก็เหมือนเดิมกับทุกๆครั้ง เท่อไกแน่ได้มาแอบขโมยแตงไทยของมึงไป้ะอีก แต่คราวนี้ในขณะที่เท่อไกแน่กำลังหาผลแตงไทยอยู่นั้น อยู่ๆก็มีงูอยู่ตัวหนึ่งลำตัวของมันมีสีเขียวเหมือนกับสีของเครือของแตงไท เท่อไกแน่ไม่ทันมองเห็นงูที่กำลังเลื้อยเข้ามาหาแล้วงูตัวนั้นก็ได้เข้ามาพันที่แขน เท่อไกแน่ตกใจมาก ร้องตะโกนออกมาด้วยความกลัวและตกใจ แล้วก็สะบัดงูจนหลุดออกจากแขน

ในขณะนั้นเองมึงไป้ะก็เข้ามาเห็นเหตุการณ์พอดี พอเท่อไกแน่เห็นมึงไป้ะก็ตกใจ แล้วมึงไป้ะก็พูดว่า “เท่อไกแน่ เธอเป็นคนขโมยกินแตงไทยของฉันใช่ไหม” แล้วเท่อไกแน่ก็ตอบด้วยความตกใจว่า “ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ ฉันแค่อยากกินแตงไทยเท่านั้นเอง ฉันขอโทษ” มึงไป้ะก็พูดขึ้นว่า “ฉันไม่โกรธเธอหรอก แต่ถ้าเธออยากกินเธอก็มาขอฉันดีๆก็ได้ ไม่เห็นจะต้องขโมยกินเลย รู้ไหมขโมยของของผู้อื่นมันไม่ดีเลยนะ” แล้วเท่อไกแน่ก็คิดได้ว่า ตัวเองไม่ควรทำตัวอย่างนี้เลย เท่อไกแน่ก็เลยไถ่โทษด้วยการช่วยมึงไป้ะเก็บเอาแตงไทยเอาไปขาย

***เรื่องโดย เมษาสินี แก้วกุนา***

# ความสามัคคี

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง เป็นหมู่บ้านเล็กๆอยู่ในชนบท หมู่บ้านแห่งนี้มีน้ำตกอยู่ที่หนึ่งอยู่ที่ท้ายหมู่บ้าน น้ำตกแห่งนี้สวยงามมาก มีน้ำไหลตลอดปี รอบๆน้ำตกมีดอกไม้ป่าขึ้นหลากสี มีผีเสื้อเยอะแยะ และมีก้อนหินก้อนเล็กก้อนใหญ่เรียงรายไปมา น้ำตกแห่งนี้ เป็นสถานที่ๆเด็กกลุ่มหนึ่งจะนัดมาเจอกัน เด็กกลุ่มนี้มีด้วยกันสี่คนชื่อ โฆ้ แอ้ว แล้ ซ๊า เด็กกลุ่มนี้มีซ๊าเป็นเด็กคนเดียวที่ค่อนข้างจะดื้อรั้นกว่าเพื่อนๆ

วันหนึ่ง เด็กกลุ่มนี้ชวนกันไปเที่ยวน้ำตก เด็กพวกนี้ได้นำขนมไปกินด้วย ระหว่างทางเด็กพูดคุยหยอกล้อกันอย่างสนุกสนาน เมื่อไปถึงน้ำตกเด็กๆตื่นเต้นมากที่เห็นความสวยงามของน้ำตก ทั้งสี่คนลงไปเล่นน้ำที่ไม่ลึกมากนัก เพราะบางคนว่ายน้ำไม่เป็นโดยเฉพาะซ๊า เด็กๆเล่นน้ำจนเหนื่อย จึงชวนกันขึ้นมาพักกินขนม กินเสร็จแล้วเด็กๆแต่ละคนเก็บถุงขนมใส่ถุงขยะ

ส่วนซ๊ายังกินขนมของตัวเองไปเรื่อยๆเมื่อกินขนมหมด ซ๊าไม่ทิ้งถุงขนมใส่ถังขยะ กลับทิ้งถุงขนมเรี่ยราด พวกเพื่อนๆจึงบอกกับซ๊าว่า “ซ๊า กินเสร็จแล้ว ทำไมไม่ทิ้งถุงขนมใส่ถุงขยะ มันสกปรกและอันตรายมากรู้ไหม” ซ๊าตอบว่า “ฉันจะทิ้งที่ไหนก็ได้ไม่เห็นจะเกี่ยวกับใครเลย”

พอตกบ่าย อากาศร้อนอบอ้าว เด็กๆทนความร้อนไม่ไหว จึงคิดจะลงไปเล่นน้ำอีกรอบ ซ๊าเดินไปก่อนเพื่อน บังเอิญเดินไปเหยียบใส่ถุงขนมที่ทิ้งเอาไว้ ซ๊าลื่นล้มตกลงไปในน้ำลึก ซ๊าตกใจมากร้องตะโกนให้เพื่อนช่วย “ช่วยด้วย ช่วยด้วย ฉันตกน้ำ” เมื่อเพื่อนๆได้ยินก็รีบวิ่งมาตามเสียงร้องของซ๊า เวลานั้นซ๊าหมดแรงเกือบจะจมน้ำแล้ว

ทันใดนั้นเองเพื่อนๆ เห็นไม้ไผ่ยาวๆอยู่ข้างพวกเขา พวกเขารีบหยิบไม้ไผ่ยื่นให้ซ๊าจับ ซ๊าจึงจับไม้ไผ่ที่เพื่อนๆยื่นให้ เพื่อนๆจึงช่วยกันดึงซ๊าขึ้นมา เมื่อขึ้นมาได้ ซ๊าตกใจมากหน้าซีดเซียว เพื่อนๆจึงพูดกับซ๊าว่า “เป็นไงบ้างซ๊า ดีขึ้นบ้างไหม พวกเราบอกซ๊าแล้ว ทิ้งขยะให้เป็นที่ อย่าทิ้งเรี่ยราดเพราะอันตรายเหมือนตอนนี้ไง” ซ๊าจึงตอบเพื่อนว่า “ขอบใจมากนะเพื่อนๆ ต่อไปนี้ฉันจะไม่ทิ้งขยะเรี่ยราดอีกแล้ว” เด็กทั้งหมดจึงพากันกลับบ้าน

***เรื่องโดย ชาลินี แก้วมา (บ้านแม่ลาย)***

# ถนนที่ฉันเดิน

มีผู้ชายคนหนึ่งชื่อโจ้โพ๊ไละ เป็นคนตัวสูงและผอมมาก โจ้โพ๊ไละอาศัยอยู่กับตาสองคน วันหนึ่ง ตาพูดกับหลานว่า “หลานรัก ตาอยากกินปูและกุ้งมาก หลานไปหาให้ตาหน่อยได้ไหม” หลานจึงตอบตาว่า “ได้สิตา” พูดจบโจ้โพ๊ไละสะพายย่ามแล้วถือมีดเดินทางไป โจ้โพ๊ไละเดินทางไป แต่เดินไปเท่าไหร่ก็ไม่ถึงลำห้วยสักที โจ้โพ๊ไละจึงคิดในใจว่า “ทำไมทางที่ฉันเดิน มันไกลนัก” โจ้โพ๊ไละตัดสินใจไม่ไปต่อแต่จะเดินกลับบ้าน

ระหว่างทางที่เดินกลับบ้านโจ้โพ๊ไละคิดในใจว่าตาของเขาอยากกินกุ้งและปู แต่เขาไม่ได้อะไรกลับบ้านเลยแล้วเย็นนี้ตาจะกินข้าวกับอะไร เมื่อคิดดังนั้นโจ้โพ๊ไละก็ไม่อยากกลับบ้าน แต่เขาหมดแรงที่จะเดินต่อไป เพราะเขาเดินทางไปไกลแล้วแต่ก็ไม่เจอลำห้วยเลยสักแห่งเดียว โจ้โพ๊ไละจึงนั่งลงด้วยความเหน็ดเหนื่อย ระหว่างที่นั่งนั้นเขาก็มองดูรอบๆตัว แล้วเขาก็เจอทางหนึ่งเป็นทางลงดอย เขาคิดในใจว่าดีแล้วล่ะเขาขึ้นดอยไม่ไหวแล้ว ทีนี้ขอลงดอยก็แล้วกัน

โจ้โพ๊ไละลงดอยเร็วมาก ลงได้หน่อยเดียวก็เจอลำห้วย เมื่อถึงลำห้วยเขาเจอผักก็เด็ดผักใส่ย่าม จากนั้นก็หากุ้ง ปู เขียด หาได้ใกล้จะเต็มถุงย่ามแล้ว โจ้โพ๊ไละจึงคิดว่า ได้แค่นี้ตาก็ทานอิ่มแล้ว คิดได้ดังนั้นโจ้โพ๊ไละก็หันหลังเดินกลับบ้าน ทันใดนั้นเขาก็แลเห็นสิ่งดำๆตัวกลมๆ แล้วยังมีตัวสีดำยาวๆอีกตัวหนึ่ง ตอนแรกโจ้โพ๊ไละไม่กล้าไปดูเพราะกลัว แต่ว่าสองสิ่งนั้นกำลังดิ้นและขยับตัวแรงขึ้น เขาก็อดใจไม่ได้จึงเดินไปดู

เมื่อไปถึงโจ้โพ๊ไละก็หัวเราะ เพราะสิ่งที่เขาเห็นก็คือ ปลาไหลและปูกำลังต่อสู้กันอยู่ โจ้โพ๊ไละคิดในใจว่า ดีแล้วล่ะทีนี้เราจะได้ทั้งปูและปลาไหลกลับบ้าน แล้วเขาก็จับปูใส่ย่าม จากนั้นก็จับปลาไหล แต่ปลาไหลตัวมันลื่น มันจับก็ครั้งก็หลุดมือ ตัวของเขาเปียกหมด โจ้โพ๊ไละโกรธมากจึงเอามีดตีปลาไหลจนปลาไหลดิ้นไม่ได้ โจ้โพ๊ไละจึงจับปลาไหลใส่ย่ามด้วยความดีใจ พร้อมกับคิดในใจว่าถึงทางจะไกลแค่ไหนแต่เขาได้ทั้งผัก กุ้ง ปู ปลา และปลาไหลตัวใหญ่อีกตัวหนึ่งด้วย เขาก็มีกำลังที่จะเดินต่อไป

***เรื่องโดย สอนชัย อุษณีย์***

# ตากับหลาน

มีตาอยู่คนหนึ่งเป็นคนตัวใหญ่ตัวสูง มีผมหงอกบ้างแล้ว ชาวบ้านเรียกตาว่า ฟู๊งโนะดึง กับหลานชายคนหนึ่งชื่อ แคว๊เว๊ง มีวันหนึ่ง ฟู๊งโนะดึงบอกกับหลานแคว๊เว๊ง “ตาไม่อยากกินอาหารในเมืองแล้ว ตาอยากกินอาหารที่อยู่ในป่า” ตาจึงชวนหลานไปขุดจิ้งหรีด “หลานชาย พรุ่งนี้เราไปหาขุดจิ้งหรีดที่กล๊องแด้ด้วยกันดีไหม หลานจึงตอบว่า “ดีครับ คุณตา”

ครั้นรุ่งเช้าแคว๊เว๊งกับตาได้สะพายย่าม พร้อมกับใส่ข้าวห่อลงในย่าม แบกจอบ แล้วเดินทางไปที่กล๊องแด้ เมื่อเดินไปได้สักระยะหนึ่ง หลานพูดกับตาว่า “ตา ฉันเหนื่อยเหลือเกิน เรานั่งพักกันก่อนดีไหม” ตาจึงตอบว่า “นั่งพักก่อนก็ได้” ว่าแล้วตากับหลานก็นั่งพัก ในขณะที่พักอยู่นั้น หลานได้มองดูข้างขวาบริเวณที่นั่งอยู่ เห็นรังจิ้งหรีดรังใหญ่มาก หลานจึงลงมือขุด หลาน ได้จิ้งหรีดตัวใหญ่ หลานดีใจมากแต่ลุงบอกกับหลานว่า “หลานรัก ยังไม่ต้องขุดหรอก ที่นี่รังจิ้งหรีดมีไม่เยอะ ถ้าเราไปถึงกล๊องแด้มีรังจิ้งหรีดเยอะแยะ หลานขุดไม่ไหวหรอก”

แล้วตาหลานคู่นี้ก็ได้เดินทางไปต่อ เมื่อไปถึงกล๊องแด้ เห็นรังจิ้งหรีดเยอะมาก ทั้งสองจึงลงมือขุดรังจิ้งหรีดกันอย่างตั้งอกตั้งใจ ตาได้จิ้งหรีดเต็มย่ามจึงหันไปถามหลานว่า “แคว๊เว๊ง หลานได้จิ้งหรีดใหล้เต็มย่ามหรือยัง” หลานจึงตอบว่า “ถ้าได้จิ้งหรีดอีก 1 ตัว ก็เต็มย่ามแล้วจ้ะตา” แคว๊เว๊งจึงเดินไปหาจิ้งหรีดที่มีรังใหญ่ที่สุด แล้วลงมือขุดรังจิ้งหรีด แต่จิ้งหรีดอยู่ในรูที่ลึกมาก แคว๊เว๊งจึงตัดสินใจไม่ขุดต่อ แต่เดินหารังจิ้งหรีดใหม่ ก็เห็นรังจิ้งหรีดใหญ่มากจึงลงมือขุด รูจิ้งหรีดที่ขุดอยู่ก็ลึกเหมือนกันแต่แคว๊เว๊งก็ขุดต่อเพราะเสียเวลาขุดมามากแล้วแล้ว

ขุดได้อีกสักระยะหนึ่ง แคว๊เว๊งตกใจและกลัวมาก จึงรีบวิ่งหนีพร้อมกับตะโกนเรียกตาว่า “ตาจ๋าช่วยฉันด้วย ฉันกลัวเหลือเกิน” เมื่อตาได้ยินหลานเรียกดังนั้น ก็รีบวิ่งไปหาหลานแล้วถามหลานว่า “เป็นอะไรเหรอหลาน” หลานจึงบอกตาว่า “มีตะขาบตัวโตและตัวยาวมากอยู่ในรูจิ้งหรีดใกล้จะกัดมือหลานแล้ว” ตาตกใจมากจึงให้หลานพาไปดูตะขาบ เมื่อไปถึงตาเห็นตะขาบตัวใหญ่มาก ตาจึงฆ่าตะขาบจนตาย เมื่อตะขาบตายแล้ว หลานพูดกับตาว่า “กลับบ้านกันเถอะ หลานไม่ขุดจิ้งหรีดอีกแล้ว” ตาจึงพาหลานกลับบ้าน

***เรื่องโดย เดือนเพ็ญ ปู่หล้า***